



საქართველოს უზენაესი სასამართლო

გ ა ნ ჩ ი ნ ე ბ ა საქართველოს სახელით

საქმე №ას-590-590-2018

საქმე №ას-590-590-2018 ქ-----ე

6 ივლისი, 2018 წელი,

ქ. თბილისი

**სამოქალაქო საქმეთა პალატა
შემადგენლობა:**

**ეკატერინე გასიტაშვილი (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
მოსამართლეები: ზურაბ ძლიერიშვილი,
ბესარიონ ალავეძე**

საქმის განხილვის ფორმა – ზეპირი განხილვის გარეშე

კასატორი – ლ---- ქ-----ე (მოსარჩელე)

მოწინააღმდეგე მხარე – ლ----- გ-----ი (მოპასუხე)

გასაჩივრებული განჩინება – თბილისის სააპელაციო სასამართლოს
სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 6 მარტის განჩინება

კასატორის მოთხოვნა – გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და ახალი
გადაწყვეტილების მიღებით სარჩელის დაკმაყოფილება

დავის საგანი – უკანონო მფლობელობიდან ნივთის გამოთხოვა

ა ღ წ ე რ ი ლ ო ბ ი თ ი ნ ა წ ი ლ ი:

1. უძრავი ქონების, მდებარე, ქ. თბილისში, დაბა წყნეთი, ტ----ის ქ. №8, კოტეჯი №16, დაზუსტებული ფართობით 1258 კვ.მ., შენობა-ნაგებობის საერთო ფართი 96,40 კვ.მ, მესაკუთრეა ლ---- ქ-----ე (შემდეგში: მოსარჩელე, აპელანტი, კასატორი; ტ.1.ს.ფ. 13-16; 91-92).
2. ლ----- გ-----ს (შემდეგში: მოპასუხე), რომელმაც საჯარო რეესტრს თავისი ნაკვეთის დასარეგისტრირებლად მიმართა, ჯერ სარეგისტრაციო წარმოება შეუჩერდა, ვინაიდან საკადასტრო აზომვითი ნახაზი ვერ წარადგინა, რადგან საკადასტრო მონაცემებს შორის არსებობდა ინსტრუქციით განსაზღვრული ზედდება, შემდეგ კი სარეგისტრაციო წარმოება შეუწყდა (ტ.1.ს.ფ.17-18).
3. მოპასუხეს მართლზომიერ მფლობელობაში გააჩნია დაბა წყნეთში, ვ----- ---ას ქ. №6-ში მდებარე №22 საცხოვრებელი სააგარაკო კოტეჯი 87.3 კვ.მ. საერთო ფართობით, რომელიც 1997 წლის 31 დეკემბერს მიიღო, რაც დასტურდება ეკონომიკის სამინისტროს მიერ გაცემული საკუთრების დამადასტურებელი მოწმობით (ტ.1, ს.ფ. 40).
4. მოპასუხის მეზობელს, თავდაპირველად წარმოადგენდა ნ----- მ---ი, რომელმაც კოტეჯის გაყიდვამდე ქ. თბილისის მერიის ქონების მართვის სააგენტოდან მიიღო საკუთრების დამადასტურებელი მოწმობა # 16 კოტეჯის დაკავებულ შენობა-ნაგებობებზე და მიწის ნაკვეთზე 1258 კვ.მ-ზე (ტ.1, ს.ფ.41-45).
5. ქ. თბილისის მერიის ურბანული დაგეგმარების საქალაქო სამსახურმა 2006 წლის 18 აგვისტოს შეადგინა მოპასუხის კუთვნილი 1661 კვ.მ მიწის ნაკვეთის გეგმა, თუმცა, აღნიშნული საჯარო რეესტრში არ დარეგისტრირებულა (ტ.1, ს.ფ.53-54).

6. სარჩელის საფუძვლები

- 6.1 მესაკუთრემ, 2013 წლის 15 აპრილს, სარჩელით მიმართა სასამართლოს მოპასუხის წინააღმდეგ და ამ უკანასკნელის უკანონო მფლობელობიდან ნივთის დაბრუნება მოითხოვა.
- 6.2 მოსარჩელის განმარტებით, მან წინამდებარე განჩინების პირველ პუნქტში მითითებული ქონება შეიძინა 2011 წლის 28 დეკემბერს. აღნიშნული ქონების ნაწილი კი, კერძოდ, 63.6 კვ.მ მოპასუხეს უკანონოდ აქვს დაკავებული.

7. მოპასუხის შესაგებელი

- 7.1 მოპასუხემ წერილობით წარდგენილი შესაგებლით სარჩელი არ ცნო და განმარტა, რომ უკვე 25 წელია უძრავი ქონება მის მფლობელობაშია და

მართლზომიერად ფლობს მას.

8. თბილისის საქალაქო სასამართლოს გადაწყვეტილება და დასკვნები

- 8.1 თბილისის საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგიის 2014 წლის 28 იანვრის გადაწყვეტილებით სარჩელი არ დაკმაყოფილდა.
- 8.2 საქალაქო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის (შემდეგში: სსკ) 162-ე, 172-ე, 312-ე მუხლებით და განმარტა, რომ რომ უკანონო მფლობელობიდან ნივთის გამოთხოვის მართლზომიერებისათვის უნდა არსებობდეს შემდეგი წინაპირობები: ა) მოსარჩელე უნდა იყოს ნივთის მესაკუთრე, ბ) მოპასუხე უნდა იყოს ნივთის მფლობელი და გ) მოპასუხეს არ უნდა ჰქონდეს ამ ნივთის ფლობის უფლება.
- 8.3 საქალაქო სასამართლომ დავის გადაწყვეტისას მიუთითა, შემდეგ ფაქტობრივ გარემოებებსა და საქმეზე დართულ მტკიცებულებებზე:
- 8.3.1. საქმეში წარდგენილია საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2005 წლის 14 დეკემბრის გადაწყვეტილება, რომლის მიხედვითაც დასტურდება, რომ მოპასუხეს ზემოხსენებული კოტეჯი, ფართით 87.3 კვ.მ, კანონიერად აქვს შეძენილი (ტ.1, ს.ფ.69-73; იხ. წინამდებარე განჩინების მე-3 პუნქტი).
- 8.3.2. საქმეზე ასევე წარდგენილია, ლევან სამხარაულის სახელობის ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს დასკვნა (ტ.1, ს.ფ.108-117), რომლითაც დასტურდება მოპასუხის მიერ სადავო ქონების ფლობის მართლზომიერება. აღნიშნული ექსპერტიზის ფარგლებში პასუხი გაეცა ორ კითხვას, კერძოდ - **1. ქ. თბილისის ურბანული დაგეგმარების საქალაქო სამსახურის მიერ 2006 წლის 28 ნოემბერს გაცემული გეგმის შესაბამისად UTM QGS -84 სახელმწიფო კოორდინატთა სისტემის გათვალისწინებით როგორ განისაზღვრება ქ. თბილისი, დაბა წყნეთი, ვ-----ას ქ. №5-ში მდებარე ლ----- გ-----ის მართლზომიერ მფლობელობაში არსებული 1661 კვ.მ მიწის ნაკვეთის ფიზიკური ადგილმდებარეობა და საზღვრები; 2. საჯარო რეესტრის ეროვნულ სააგენტოს მიერ გაცემული საკადასტრო გეგმაზე ასახული უძრავი ნივთი არის თუ არა ლ----- გ-----ის მფლობელობაში და თუ არის რა მოცულობით.** ექსპერტიზის დასკვნით დასტურდება, რომ აღნიშნული მიწის ნაკვეთი უნდა მდებარეობდეს იმ საზღვრებში, რაც დღეს ფაქტობრივად დაკავებული აქვს მოპასუხეს, ხოლო ამ მიწის ნაკვეთის ნაწილი ფართით 63.6 კვ.მ. განთავსებულია მოსარჩელის საკუთრებად რეგისტრირებული მიწის ნაკვეთის საკადასტრო საზღვრებს შიგნით.
- 8.3.3 სასამართლომ სხდომაზე მოწვეული ექსპერტების, აგრეთვე, მოწმე ნ----- მ-----ის განმარტებით დადგენილად მიიჩნია, რომ მოპასუხეს საქმის განხილვის დროისათვისაც, ის ფართი უკავია, რომელიც თავდაპირველად ეკავა, თუმცა, მოსარჩელის რეგისტრირებულ ნაკვეთთან მოხდა გადაფარვა.

მოწმის განმარტებით, შენობა-ნაგებობების შეძენის დროს გაავლეს ღობეები, რომელიც ახლაც არ არის შეცვლილი, არსებული ნარგავებიც იმავე მდგომარეობაშია. ექსპერტების განმარტებით, სავარაუდოდ არასწორად არის რეგისტრირებული მოსარჩელის ნახაზი, ვინაიდან სწორედ ნახაზიდან გამომდინარე ვლინდება უზუსტობა. სასამართლოს განმარტებით, მოპასუხის საცხოვრებელი ბინა და მიწის ნაკვეთი არსებულ საკადასტრო საზღვრებზე და არსებული კონფიგურაციით მეზობელი მოსარჩელის მიწის ნაკვეთთან მიმართებით არსებობდა ჯერ კიდევ 1997 წელს, ანუ 2006 წელს მოსარჩელის მიერ ნაკვეთის შესყიდვამდე.

- 8.4 სასამართლომ ზემოაღნიშნულთან ერთად, წინამდებარე განჩინების მე-3 და მე-5 პუნქტებში ასახულ გარემოებებზე მიუთითა და განმარტა, რომ მოპასუხე არის ქონების კეთილსინდისიერი მფლობელი და მოსარჩელის მოთხოვნა არ დააკმაყოფილა.

9. სააპელაციო საჩივრის საფუძვლები

- 9.1 თბილისის საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგიის 2014 წლის 28 იანვრის გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრა მოსარჩელემ, გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება, და ახალი გადაწყვეტილების მიღებით სარჩელის დაკმაყოფილება მოითხოვა.

10. სააპელაციო სასამართლოს განჩინება და დასკვნები

- 10.1 თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 6 მარტის განჩინებით მოსარჩელის სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა, უცვლელად დარჩა გასაჩივრებული გადაწყვეტილება.
- 10.2 სააპელაციო სასამართლომ გაიზიარა საქალაქო სასამართლოს მიერ დადგენილი ფაქტები, მათი სამართლებრივი შეფასება და მიუთითა მათზე (საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის, შემდეგში: სსსკ, 390.3-ე მუხლის „ბ“ ქვეპუნქტი).
- 10.3 სასამართლომ განმარტა, რომ განსახილველ შემთხვევაში მოსარჩელის კუთვნილ სადავო ფართზე მოპასუხეს აქვს ფლობის მართლზომიერი უფლება, რასაც მას უფლებადამდგენი დოკუმენტი ანიჭებს. შესაბამისად, არ არსებობს სადავო უძრავი ქონების ვინდიცირების შესაძლებლობა, რადგან მფლობელობა მართლზომიერია. შესაბამისად,

სასამართლომ აღნიშნა, რომ საქმის მასალებით არ დასტურდებოდა და კანონით დადგენილი წესით არც მხარე შეცდილება ქ. თბილისის მერიის ურბანული დაგეგმარების საქალაქო სამსახურის მიერ 26.11.2006 წელს გაცემულ გეგმას, რომლითაც დგინდება, რომ მოპასუხეს მიწის ნაკვეთი იმ ფართობს და კონფიგურაციით გამოეყო, რაც მას ფაქტობრივად აქვს დაკავებული. შესაბამისად, მან სადავო ფართზე საკუთრების უფლება იმის გამო ვერ დაირეგისტრირა, რომ მეზობელ მიწის ნაკვეთთან გადაფარვა ჰქონდა, რეგისტრირებული მონაცემების მიხედვით, მოსარჩელის რეგისტრირებული ფართი მოპასუხის კუთვნილ მიწის ნაკვეთის ნაწილს ფარავს. ამდენად, მოპასუხეს, მის მიერ დაკავებულ სადავო მიწის ნაკვეთის ნაწილზე, ფლობის მართლობიერი უფლება გააჩნია.

11. საკასაციო საჩივრის საფუძვლები

- 11.1 მოსარჩელემ (აპელანტმა) საკასაციო წესით გაასაჩივრა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 6 მარტის განჩინება, მისი გაუქმება და, ახალი გადაწყვეტილების მიღებით, სარჩელის დაკმაყოფილება მოითხოვა.
- 11.2 კასატორის მტკიცებით გასაჩივრებული განჩინება შეიცავს ხარვეზებს, რომლებიც განჩინების გაუქმებისა და სარჩელის დაკმაყოფილებისათვის ქმნის სსსკ-ის 393-ე და 394-ე მუხლებით გათვალისწინებულ აბსოლუტურ საფუძვლებს.
- 11.3 კასატორის პრეტენზია იმაში მდგომარეობს, რომ სასამართლომ ვინდიკაციური სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის საფუძვლად მხოლოდ მოპასუხის მიერ სადავო ქონების მართლობიერი მფლობელობა მიიჩნია.

12. საკასაციო სამართალწარმოების ეტაპი

- 12.1 საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 8 ივნისის განჩინებით საკასაციო საჩივარი მიღებულ იქნა წარმოებაში სსსკ-ის 391-ე მუხლის მიხედვით დასაშვებობის წინაპირობების შესამოწმებლად.

ს ა მ ო ტ ი ვ ა ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

საკასაციო სასამართლო საქმის შესწავლის, მტკიცებულებათა გაანალიზების, საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის იურიდიული დასაბუთებულობის შემოწმების შედეგად მიიჩნევს, რომ საკასაციო საჩივარი არ აკმაყოფილებს სსსკ-ის 391-ე მუხლის მოთხოვნებს, რის გამოც დაუშვებელია, შემდეგი არგუმენტაციით:

13. სსსკ-ის 391-ე მუხლის მეხუთე ნაწილის შესაბამისად, საკასაციო საჩივარი ქონებრივ და სხვა არაქონებრივ დავებში დასაშვებია, თუ კასატორი დაასაბუთებს, რომ: ა) საქმე მოიცავს სამართლებრივ პრობლემას, რომლის გადაწყვეტაც ხელს შეუწყობს სამართლის განვითარებას და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებას; ბ) საქართველოს უზენაეს სასამართლოს მანამდე მსგავს სამართლებრივ საკითხზე გადაწყვეტილება არ მიუღია; გ) საკასაციო საჩივრის განხილვის შედეგად მოცემულ საქმეზე სავარაუდოა მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება; დ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება განსხვავდება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან; ე) სააპელაციო სასამართლომ საქმე განიხილა მატერიალური ან/და საპროცესო სამართლის ნორმების მნიშვნელოვანი დარღვევით, რასაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე; ვ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება ეწინააღმდეგება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციას და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალს; ზ) გასაჩივრებულია სააპელაციო სასამართლოს მეორე დაუსწრებელი გადაწყვეტილება ან განჩინება დაუსწრებელი გადაწყვეტილების უცვლელად დატოვების თაობაზე. ზემოაღნიშნული ნორმები განსაზღვრავს იმ მოთხოვნებს, რომელთაც საკასაციო საჩივარი უნდა შეიცავდეს და ეფუძნებოდეს.
14. საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ წარმოდგენილი საკასაციო საჩივარი არ არის დასაშვები სსსკ-ის 391-ე მუხლით გათვალისწინებული არც ერთი ზემოთ მითითებული საფუძვლით.
15. საკასაციო საჩივრის განხილვისა და საკასაციო სასამართლოს ახალი გადაწყვეტილების მიღების საჭიროება არ არსებობს არც სამართლის

განვითარებისა და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბების აუცილებლობის თვალსაზრისით.

16. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ საკასაციო საჩივარი დასაშვებია, რომ ყოფილიყო, მას არა აქვს წარმატების პერსპექტივა შემდეგ გარემოებათა გამო:

ა) განსახილველ შემთხვევაში, არ არსებობს სსსკ-ის 391-ე მუხლის მეხუთე ნაწილის "ე" ქვეპუნქტით დადგენილი საკასაციო საჩივრების დასაშვებობის წინაპირობაც, რომლის მიხედვითაც, საკასაციო საჩივარი დასაშვებია, თუ სააპელაციო სასამართლოს მიერ საქმე განხილულია მნიშვნელოვანი საპროცესო დარღვევით, რომელსაც შეეძლო, არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე;

ბ) სსსკ-ის 407.2 მუხლის თანახმად, სააპელაციო სასამართლოს მიერ დამტკიცებულად ცნობილი ფაქტობრივი გარემოებები სავალდებულოა საკასაციო სასამართლოსათვის, თუ წამოყენებული არ არის დასაშვები და დასაბუთებული პრეტენზია. სააპელაციო სასამართლოს მიერ დადგენილად ცნობილ ფაქტობრივ გარემოებებთან დაკავშირებით კასატორს ასეთი პრეტენზია არ წარმოუდგენია.

17. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ სააპელაციო სასამართლოს საქმის გადასაწყვეტად სამართლებრივად მნიშვნელოვანი ყველა გარემოება აქვს გამოკვლეული.

17.1 სასამართლო აღნიშნავს, რომ სსკ-ის 170-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად მესაკუთრეს შეუძლია კანონისმიერი ან სხვაგვარი, კერძოდ, სახელშეკრულებო ბოჭვის ფარგლებში თავისუფლად ფლობდეს და სარგებლობდეს ქონებით (ნივთით), არ დაუშვას სხვა პირთა მიერ ამ ქონებით სარგებლობა, განკარგოს იგი, თუკი ამით არ ილახება მეზობლების ან სხვა მესამე პირთა უფლებები, ანდა, თუ ეს მოქმედება არ წარმოადგენს უფლების ბოროტად გამოყენებას;

17.2 ამავე კოდექსის 172-ე მუხლის პირველი ნაწილით კი განსაზღვრულია, რომ მესაკუთრეს შეუძლია მფლობელს მოსთხოვოს ნივთის უკან დაბრუნება, გარდა იმ შემთხვევებისა, როცა მფლობელს ჰქონდა ამ ნივთის ფლობის უფლება. შესაბამისად, არამფლობელი მესაკუთრის მიერ უკანონო მფლობელობიდან ნივთის გამოთხოვის მართლზომიერებისთვის უნდა არსებობდეს შემდეგი წინაპირობები: **ა) მოსარჩელე უნდა იყოს მესაკუთრე, ბ) მოპასუხე უნდა იყოს ნივთის**

მფლობელი და გ) მოპასუხეს არ უნდა ჰქონდეს ამ ნივთის ფლობის უფლება;

- 17.3 განსახილველ შემთხვევაში, საქმეზე დადგენილი გარემოებებითა და მტკიცებულებებით (იხ. წინამდებარე განჩინების მე-3 და მე-5 პუნქტები და 8.3.1.-8.3.4 ქვეპუნქტები), ეჭვს არ იწვევს ის გარემოება, რომ მოპასუხეს, მიუხედავად იმ გარემოებისა, რომ საჯარო რეესტრში არ არის აღრიცხული მისი საკუთრების უფლება, სადავო ქონებაზე უფლების დამდგენი დოკუმენტების საფუძველზე გააჩნია ქონების მფლობელობის უფლება და ფაქტობრივადაც ფლობს მიწის ნაკვეთს სწორედ იმ კონფიგურაციით, როგორც ეს მისი შესყიდვის მომენტში იყო. შესაბამისად, ის ფაქტი, რომ მოსარჩელის საკუთრებაში არსებულ ფართზე შედგენილი და რეესტრში რეგისტრირებული ნახაზი ფარავს მოპასუხის მართლზომიერ მფლობელობაში არსებული ქონების ნაწილს, ვერ გამორიცხავს ამ ქონებაზე მოპასუხის მფლობელობის მართლზომიერებას და ვერ გახდება ვინდიკაციური სარჩელის დაკმაყოფილების საფუძველი. მოსარჩელემ ნივთზე ვინდიცირების უფლების განხორციელების მართლზომიერება ვერ დაასაბუთა სსსკ-ის მე-4 და 102-ე მუხლების შესაბამისად.
- 17.4 საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ საქალაქო და სააპელაციო სასამართლოებმა მართებულად იხელმძღვანელეს სსკ-ის 170-ე და **172-ე** მუხლებით, სწორად დაადგინეს, რომ ვინდიკაციური სარჩელის დაკმაყოფილებას გამორიცხავდა მესაკუთრის კანონისმიერი ბოჭვა, რადგან მოპასუხე სპეციალური უფლებადამდგენი დოკუმენტების საფუძველზე წარმოადგენს სადავო უძრავი ნივთის მართლზომიერ მფლობელს.
- 17.5 საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სსკ-ის 162-ე მუხლი შეიცავს მართლზომიერი მფლობელის უფლებადამცავ გენერალურ დათქმას, რომელიც ზოგადი ხასიათისაა, ხოლო თავად მართლზომიერი მფლობელობის არსი ყოველ კონკრეტულ შემთხვევაში, შეიძლება განსხვავებული გარემოებებით დასტურდებოდეს (წინამდებარე შემთხვევაში არსებობს უფლებადამდგენი დოკუმენტები, რომელთა ლეგიტიმურობა სადავო არც გამხდარა). განსახილველი ნორმის თანახმად, მართლზომიერ მფლობელად ითვლება პირი, რომელიც სამართლებრივ საფუძველზე ახორციელებს ნივთის მიმართ ფაქტობრივ ბატონობას, განსხვავებით კეთილსინდისიერი მფლობელისაგან, რომელსაც არ გააჩნია ნივთის ფლობის კანონისმიერი საფუძველი. კეთილსინდისიერება და არაკეთილსინდისიერება

მიუთითებს სუბიექტურ კრიტერიუმებზე, რაც განისაზღვრება პირის დამოკიდებულებით ნივთის ფლობის სამართლებრივი საფუძვლების მიმართ. მართლზომიერი და არამართლზომიერი მფლობელობა მიგვითითებს ობიექტურად არსებულ ფაქტორებზე, რაც ვლინდება მფლობელობის სამართლებრივი საფუძვლის არსებობაში, ამრიგად, მართლზომიერი მფლობელია მესაკუთრე და ის პირები, რომელთა მფლობელობაც მესაკუთრის მფლობელობიდანაა ნაწარმოები. ნივთის მართლზომიერი მფლობელობა ვრცელდება მანამ, სანამ არსებობს მართლზომიერი ფლობის საფუძველი.

18. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, არ არსებობს სსსკ-ის 391-ე მუხლით გათვალისწინებული არც ერთი წინაპირობა, რომლის საფუძველზე, საკასაციო სასამართლო არსებითად განსახილველად დასაშვებად ცნობს წარმოდგენილ საკასაციო საჩივარს. შესაბამისად, უარყოფილია საკასაციო განაცხადის დასაშვებად ცნობა და უცვლელად უნდა დარჩეს სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის გასაჩივრებული განჩინება.
19. სსსკ-ის 401-ე მუხლის მე-4 პუნქტის საფუძველზე, თუ საკასაციო საჩივარი დაუშვებლად იქნება ცნობილი, პირს დაუბრუნდება, მის მიერ გადახდილი სახელმწიფო ბაჟის 70 პროცენტი.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი :

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 284-ე, 285-ე, 391-ე, 401-ე, 408.3-ე მუხლებით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა :

1. ლ---- ქ-----ის საკასაციო საჩივარი, როგორც დაუშვებელი, დარჩეს განუხილველად;
2. ლ---- ქ-----ეს (პ/ნ 0-----) სახელმწიფო ბიუჯეტიდან (**ქ.თბილისი, „სახელმწიფო ხაზინა“, ბანკის კოდი TRESGE22, მიმღების ანგარიშის №200122900, სახაზინო კოდი 300773150**) დაუბრუნდეს საკასაციო საჩივარზე თ----- ხ-----ას (პ/ნ 6-----) მიერ გადახდილი სახელმწიფო ბაჟის 300 ლარის (გადახდის ქვითარი N39, გადახდის თარიღი 2018 წლის 29 მაისი), 70% – 210 (ორას ათი) ლარი;
3. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

თავმჯდომარე

ე. გასიტაშვილი

მოსამართლეები:

ზ. ძლიერიშვილი

ბ. ალავიძე